

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Arbitraal vonnis van 16 december 2014 in kort geding

Kenmerk SG KG 14/33

De voorzitter van het Scheidsgerecht,
mr. H.F.M. Hofhuis, wonende te Den Haag,
bijgestaan door mr. M.C.A. van Heek, griffier,
heeft op 16 december 2014 het navolgende vonnis gewezen in het kort geding van:

mevrouw dr. **A.**,
wonende te Y.,
eiseres,
gemachtigde: mr. A. Ludwig-Hendriks,

tegen:

de stichting **B.**,
gevestigd te Z.,
verweerster,
gemachtigde: mr. A.W. Haverkort.

Partijen worden hierna aangeduid als eiseres en de stichting.

1. De procedure

1.1 Eiseres heeft met een brief van 17 november 2014 dit kort geding aanhangig gemaakt en de memorie van eis (met producties, genummerd 1 tot en met 15b) ingezonden. Zij verzoekt het Scheidsgerecht om, voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad:

- I. de stichting te veroordelen en te bevelen om eiseres uiterlijk binnen twee dagen na het te wijzen vonnis weder te werk te stellen in haar functie van medisch specialist (chirurg) en haar daarbij in de gelegenheid te stellen om haar eigen werkzaamheden met alle daarbij behorende taken, verantwoordelijkheden en bevoegdheden op de gebruikelijke wijze uit te voeren, op straffe van verbeurte van een dwangsom van € 2.500,- voor iedere dag of gedeelte van een dag dat de stichting na betekening van de uitspraak in gebreke blijft aan deze veroordeling te voldoen, althans een bedrag dat het Scheidsgerecht in goede justitie zal vermenen te behoren;
- II. de stichting te veroordelen om uiterlijk binnen twee dagen na het te wijzen vonnis aan eiseres te betalen € 8.656,80 bruto per maand (indien wordt deelgenomen aan de diensten vermeerderd met 19% inconveniëntentoeslag) als salaris voor iedere maand vanaf 1 november 2014 tot aan het moment

waarop de arbeidsovereenkomst rechtsgeldig zal zijn geëindigd, vermeerderd met de tussentijdse verhogingen waarop eiseres op grond van haar arbeidsovereenkomst en de daarop van toepassing zijnde CAO Ziekenhuizen en de Arbeidsvoorwaardenregeling Medisch Specialisten (AMS) recht verkrijgt, tevens te vermeerderen met de wettelijke rente als bedoeld in artikel 6:119 BW, vanaf het moment dat dit salaris betaalbaar had dienen te worden gesteld;

- III. de stichting te veroordelen tot betaling van een bedrag van € 8.656,80 bruto ter zake van achterstallig en opeisbaar salaris over de periode van 1 oktober 2014 tot 1 november 2014, te vermeerderen met de wettelijke verhoging als bedoeld in artikel 7:625 BW (50%) ten bedrage van € 4.328,40 bruto, alsmede met de wettelijke rente over het totaalbedrag van het achterstallig salaris en de verhoging op grond van artikel 6:119 BW vanaf de opeisbaarheid van dit salaris tot de dag der algehele voldoening;
 - IV. de stichting te veroordelen tot betaling van een bedrag van € 70.606,13 bruto ter zake van achterstallige inconveniententoeslag, te vermeerderen met een bedrag van € 35.303,07 bruto wegens de wettelijke verhoging, alsmede met de wettelijke rente vanaf het moment van opeisbaarheid van deze vordering tot aan de dag der algehele voldoening;
 - V. de stichting te veroordelen tot betaling van de inconveniententoeslag ter grootte van 19% van het salaris van € 8.656,80 bruto, althans een zodanig percentage van dit salaris dat correspondeert met de frequentie en intensiteit van de diensten als bedoeld in artikel 3.3.2 AMS, vanaf het moment van feitelijke wedertewerkstelling en deelname aan de diensten tot aan het moment waarop de arbeidsovereenkomst rechtsgeldig zal zijn geëindigd, vermeerderd met de wettelijke rente op grond van art. 6:119 BW, vanaf het moment dat deze toeslag betaalbaar had dienen te worden gesteld;
 - VI. de stichting te veroordelen tot betaling van de kosten van dit arbitraal geding, daaronder begrepen de kosten van rechtsbijstand en een eventuele executie.
- 1.2 Op 27 november 2014 heeft de gemachtigde van de stichting, in aanvulling op producties in de gelijktijdig behandelde zaak met zaaknummer SG 14/34, de producties 8 tot en met 12 ingezonden. Bij brief van 1 december 2014 heeft de gemachtigde van eiseres een aanvullende productie 16 ingezonden. Bij brief van 2 december 2014 heeft de gemachtigde van de stichting de aanvullende productie 13 ingezonden.
- 1.3 De mondelinge behandeling heeft – tegelijk met die in de genoemde procedure met zaaknummer SG 14/34 – plaatsgevonden te Utrecht op 4 december 2014. Eiseres was aanwezig in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde en vergezeld door haar schoonvader. Aan de zijde van de stichting waren aanwezig de heer C. (chirurg en voorzitter van de maatschap chirurgie), mevrouw drs. D. (maatschapsmanager chirurgie) en de heer E. (P&O-adviseur), met de gemachtigde

van de stichting. Beide partijen hebben ter zitting hun standpunten nader toegelicht onder overlegging van pleitnota's.

2. Samenvatting van het geschil

- 2.1 Eiseres is op 1 juli 2010 op basis van een arbeidsovereenkomst voor de duur van een jaar in dienst getreden bij (de rechtsvoorganger van) de stichting, in de functie van *fellow*, in het specialisme vaatchirurgie. Op de arbeidsovereenkomst zijn de CAO Ziekenhuizen en de AMS van toepassing. De omvang van de werkzaamheid van eiseres was 80% van een voltijdsbaan. Het salaris van eiseres bedraagt laatstelijk € 8.656,80 bruto per maand exclusief vakantietoeslag en een eventuele inconveniëntentoeslag.
- 2.2 Eiseres en de stichting zijn achtereenvolgens de volgende arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd aangegaan:
- de eerste arbeidsovereenkomst van 1 juli 2010 tot 1 juli 2011;
 - de tweede arbeidsovereenkomst van 1 juli 2011 tot 1 januari 2012;
 - de derde arbeidsovereenkomst van 1 januari 2012 tot 1 januari 2013, en
 - de vierde arbeidsovereenkomst van 1 april 2013 tot 1 oktober 2014.
- 2.3 Op een zeker moment in 2012 is gesproken over een mogelijke toetreding van eiseres tot de maatschap chirurgie in het ziekenhuis van de stichting, maar de maatschap heeft toen besloten haar geen plaats in de maatschap aan te bieden.
- 2.4 In de periode van 1 januari 2013 tot 1 april 2013 is eiseres niet in dienst geweest bij de stichting. Zij heeft in die periode wel contact onderhouden met de stichting, onder meer over haar inroostering na 1 april 2013, en zij heeft namens de maatschap chirurgie een scholingsavond voor fysiotherapeuten georganiseerd.
- 2.5 In april 2014 is de stichting begonnen met een sollicitatieprocedure voor de functie van *fellow* vaatchirurgie, met uitzicht op toetreding tot de maatschap. Eiseres heeft gesolliciteerd naar deze functie, maar de stichting heeft de voorkeur gegeven aan een andere kandidaat, die inmiddels is benoemd voor een periode van een jaar.
- 2.6 De stichting heeft eiseres na 30 september 2014 niet meer toegelaten tot de werkzaamheden in het ziekenhuis. Eiseres heeft zich beschikbaar gehouden werkzaamheden voor de stichting te verrichten.
- 2.7 Op grond van de AMS heeft een medisch specialist recht op een toeslag voor de diensten waarvoor hij of zij bereikbaar en/of aanwezig moet zijn. Eiseres heeft sinds haar indiensttreding avond-, nacht- en weekenddiensten gedaan. In de opeenvolgende arbeidsovereenkomsten is telkens opgenomen dat het AMS-artikel over inconveniëntentoeslag niet van toepassing is. De stichting heeft eiseres geen inconveniëntentoeslag betaald.
- 2.8 Het standpunt van eiseres kan als volgt worden weergegeven. De laatste arbeidsovereenkomst is niet van rechtswege geëindigd op 1 oktober 2014. De

onderbreking tussen de derde en de vierde arbeidsovereenkomst bedraagt drie maanden, als gevolg waarvan de keten van arbeidsovereenkomsten niet is doorbroken en sprake is van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd op grond van artikel 7:668a van het Burgerlijk Wetboek (BW). Alleen bij een onderbreking van meer dan drie maanden zou de keten zijn doorbroken. Daarnaast is sprake van een schijnconstructie om de ketenregeling te ontduiken; partijen zijn van 1 januari 2013 tot 1 april 2013 enkel uit elkaar gegaan om een periode te overbruggen, waarna partijen een nieuwe arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd zijn aangegaan. Op voorhand was duidelijk dat eiseres na drie maanden mocht terugkomen en in die periode is zij ook actief geweest voor de stichting en betrokken gebleven bij de gang van zaken. Zij heeft steeds goed gefunctioneerd, zij geniet het vertrouwen van haar collega's en haar is steeds voorgehouden dat het mogelijk was na 1 oktober 2014 aan te blijven. De AMS is een zogeheten minimum-cao. De uitsluiting van een inconveniententoeslag in de arbeidsovereenkomst is daarom nietig. Gedurende haar dienstverband heeft eiseres gemiddeld 7,7 diensten per maand gedaan en tijdens deze diensten heeft zij gemiddeld 24,28 uur gewerkt; de bijbehorende inconveniententoeslag bedraagt dan 19%. In totaal heeft zij over de periode van 1 juli 2010 tot 1 oktober 2014 aldus recht op een toeslag van € 70.606,13 bruto. Zij heeft haar rechten terzake niet verwerkt.

- 2.9 Het standpunt van de stichting kan als volgt worden samengevat. De arbeidsovereenkomst met eiseres is van rechtswege geëindigd op 1 oktober 2014. De periode van 1 januari 2013 tot 1 april 2013 is voldoende om de keten te doorbreken en de vierde arbeidsovereenkomst kan niet worden beschouwd als een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. Bovendien handelt eiseres in strijd met goed werknemerschap, althans in strijd met de eisen van redelijkheid en billijkheid, door zich pas op het moment waarop een nieuwe *fellow* is aangenomen, aanspraak te maken op een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. Reeds in oktober 2012 is besloten eiseres geen plaats in de maatschap aan te bieden. Om haar tegemoet te komen en de kans te geven vanuit een dienstverband te solliciteren naar een andere baan, is afgesproken dat partijen – na een periode van drie maanden – opnieuw een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd zouden aangaan. Zij hebben daarover duidelijke afspraken gemaakt. Het was hun beider intentie om een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd aan te gaan. Eiseres heeft ook erkend dat er een contract voor bepaalde tijd is gaan gelden. Meer subsidiair stelt de stichting zich op het standpunt dat sprake is van rechtsverwerking aan de zijde van eiseres, omdat zij zich nu pas op het bestaan van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd beroept. De kwestie rondom de inconveniententoeslag is feitelijk te gecompliceerd en leent zich niet voor behandeling in kort geding. Eiseres heeft bovendien geen spoedeisend belang bij deze geldvordering. Eiseres moet niet-ontvankelijk worden verklaard in deze vordering. Voor zover zij wel ontvankelijk is, heeft te gelden dat haar berekening niet juist is. Op basis van voorlopig onderzoek is vastgesteld dat de inconveniententoeslag in haar geval maximaal 9% kan bedragen, hetgeen in totaal zou neerkomen op € 33.000,-- bruto. De wettelijke verhoging moet tot nihil worden gematigd.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht volgt uit artikel 17 van de arbeidsovereenkomst in verbinding met artikel 7.5.3 van de AMS. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht is tussen partijen niet in geschil.

4. De beoordeling van het geschil

- 4.1 Het hoofdpunt van het geschil van partijen wordt gevormd door de vraag of de arbeidsovereenkomst van eiseres per 1 oktober 2014 is geëindigd door het verstrijken van de periode van achttien maanden waarvoor zij was aangegaan, dan wel van rechtswege doorloopt in verband met de regels van artikel 7:668a lid 1 BW. Verweerster bepleit het eerst vermelde standpunt, eiseres het laatst vermelde.
- 4.2 De sleutel voor het antwoord op deze vraag is te vinden in het zojuist genoemde artikellid. Beslissend is of de onderbreking van de reeks arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd gedurende de periode van 1 januari 2013 tot 1 april 2013 de keten van de (inmiddels vier) arbeidsovereenkomsten van partijen heeft doorbroken. Het komt hierbij aan op de uitleg van de woorden "met tussenpozen van niet meer dan drie maanden", die in artikel 7:668a lid 1 BW zowel in onderdeel *a* als in onderdeel *b* voorkomen. Als een gegeven heeft te gelden dat de onderbreking in dit geval precies drie maanden heeft geduurd, te weten van 31 december 2012 te 24.00 uur tot en met 31 maart 2013 te 24.00 uur.
- 4.3 De wetstekst maakt in wezen onderscheid tussen een tussenpoos van "meer dan drie maanden" en een tussenpoos van "niet meer dan drie maanden". Het lijkt geen twijfel dat een periode van exact drie maanden onder het begrip "niet meer dan drie maanden" valt. Weliswaar komt in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat tot de huidige tekst van artikel 7:668a BW heeft geleid ook het begrip "binnen drie maanden" voor, maar voor zover uit deze woorden zou volgen dat daaronder niet een tussenpoos van exact drie maanden is te begrijpen, wijkt deze toelichting af van het (andere) begrip dat tweemaal voorkomt in de tekst van het aangehaalde artikellid. In geval van een dergelijke afwijking geeft in de regel de tekst van de wet zelf de doorslag. Er zijn geen redenen om hier anders te oordelen.
- 4.4 Aangenomen moet dus worden dat de arbeidsovereenkomst die met ingang van 1 april 2013 tussen partijen gelding heeft gekregen (de "laatste arbeidsovereenkomst" in de woorden van artikel 7:668a lid 1 onder *a* en onder *b* BW), heeft te gelden als een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. Dit volgt rechtstreeks, en van de aanvang af, uit het bepaalde in lid 1 aanhef en onder *b*, en met ingang van 1 juli 2013 tevens uit het bepaalde in lid 1 aanhef en onder *a*. Toen hadden de (vier) opeenvolgende arbeidsovereenkomsten immers tezamen, met inbegrip van de tussenpoos van drie maanden, een periode van 36 maanden overschreden.
- 4.5 Uit de hier aangehaalde wettelijke bepalingen volgt dus dat eiseres ten aanzien van het hier besproken hoofdpunt van het geschil gelijk heeft en dat zij sedert 1 april 2013 in dienst is bij de stichting op basis van een arbeidsovereenkomst voor

onbepaalde tijd. Hierbij verdient opmerking dat geen van partijen heeft gesteld dat de toepasselijke cao op dit punt een andere regeling inhoudt.

- 4.6 Bespreking behoeft dan de stelling van de stichting dat eiseres haar recht om zich op deze wettelijke bepalingen te beroepen heeft verwerkt. Deze stelling gaat niet op. Het is aannemelijk dat geen van partijen zich bij het aangaan van de vierde arbeidsovereenkomst, per 1 april 2013, bewust is geweest van de hier geschetste gevolgen van artikel 7:668a BW. Geen van partijen heeft ook gesteld dat dit anders is geweest. Dit betekent dat ervan moet worden uitgegaan dat beide partijen toen hebben gemeend dat er inderdaad een nieuwe arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd is tot stand gekomen. Het karakter van de maatregel ter bescherming van de belangen van een werknemer die met een reeks opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd wordt geconfronteerd, zou echter niet tot zijn recht komen als het de werknemer die op een later moment beseft dat hij intussen een dienstbetrekking voor onbepaalde tijd heeft, dan niet meer zou vrijstaan zich op deze dwingendrechtelijke regeling te beroepen. Daarvoor zouden zich (ook) andere omstandigheden moeten voordoen die, ten nadele van de werknemer in kwestie, in andere richting wijzen. Dergelijke omstandigheden zijn niet aannemelijk geworden. In algemene zin heeft de stichting geen feiten aangevoerd die, indien vaststaand, de conclusie kunnen dragen dat het eiseres naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet vrijstaat zich op de regels van artikel 7:668a BW te beroepen. Aan de stichting valt niet het verwijt te maken dat zij heeft geprobeerd de keten van opeenvolgende arbeidsovereenkomsten te doorbreken, maar zij moet het risico dragen van het feit dat zij dit (net) niet op een rechtsgeldige wijze heeft gedaan.
- 4.7 Deel I van de vordering van eiseres dient dus, op de hierna te vermelden wijze, te worden toegewezen. Eiseres heeft daarbij onmiskenbaar een spoedeisend belang. De dwangsom zal aan een maximum worden gebonden.
- 4.8 Onderdeel II van de vordering betreft de verplichting van de stichting om, zolang de arbeidsovereenkomst voortduurt, eiseres het overeengekomen salaris te betalen. Deze vordering is, in algemene zin, eveneens toewijsbaar. Hieraan doet niet af dat de in de vordering vermelde ingangsdatum van 1 november 2014 al verleden tijd is. De in dit onderdeel tevens opgenomen inconveniententoeslag komt hierna nog afzonderlijk aan de orde.
- 4.9 Onderdeel III van de vordering strekt tot betaling van achterstallig salaris over één maand, te weten de maand oktober 2014. Ook dit onderdeel is toewijsbaar, met inbegrip van de daarin opgenomen wettelijke verdragingsrente. De wettelijke verhoging op grond van artikel 7:625 BW zal worden gematigd tot 5% van het achterstallige bedrag.
- 4.10 Onderdeel IV betreft de in de ogen van eiseres achterstallige inconveniententoeslag. Het staat vast dat partijen in hun opeenvolgende arbeidsovereenkomsten deze toeslag hebben uitgesloten. Vast staat echter ook dat de op deze arbeidsovereenkomsten toepasselijke cao (dwingend) voorziet in een zodanige toeslag. Hieruit volgt dat de uitsluiting in de arbeidsovereenkomst(en) geen betekenis heeft. Eiseres heeft recht op de toeslag voor zover de AMS daarvoor de

grondslag biedt. Voor zover de stichting een andere uitkomst heeft bepleit, slaagt haar verweer dus niet.

- 4.11 Partijen zijn (ook) verdeeld over de omvang van de bedragen waarop eiseres, als de bedoelde AMS-bepaling van toepassing is, recht heeft. Zelf berekent eiseres het aan haar toekomende bedrag op € 70.606,13 bruto, waartegenover de stichting een voorlopige berekening heeft gemaakt die uitkomt op een bedrag van ten hoogste ongeveer € 33.000,-. De stichting betwist dat eiseres een spoedeisend belang heeft bij dit onderdeel van haar vordering, temeer nu eiseres pas na jaren de toeslag opeist.
- 4.12 Toewijzing van een geldvordering in een kort geding is niet onmogelijk. Daarvoor kan grond zijn als de vordering voldoende aannemelijk is en eiseres een voldoende spoedeisend belang heeft bij toewijzing daarvan. Naarmate de aannemelijkheid van de vordering groter is, kan de laatst vermelde eis eerder als vervuld worden beschouwd.
- 4.13 De stichting heeft op zichzelf terecht aangevoerd dat het hierbij om een deels feitelijke kwestie gaat en dat de vordering van eiseres pas vrij kort geleden is ingesteld. De stichting was echter al eerder bekend met het standpunt van eiseres dat zij aanspraak heeft op de inconveniëntentoeslag en de stichting heeft, blijkens haar productie 12, inmiddels ook bij alle leden van de vakgroep/maatschap navraag gedaan naar de extra diensten van een ieder. Gelet op dit een en ander leidt het hier besproken onderdeel van het verweer niet tot afwijzing van dit onderdeel van de vordering. Nu de stichting niet heeft gesteld dat eiseres door de bank genomen minder extra diensten heeft gehad dan haar collega's in kwestie, staat buiten redelijke twijfel dat eiseres in elk geval recht heeft op een voorschot ten bedrage van € 30.000,-. Gegeven de hoge mate van aannemelijkheid van dit gedeelte van de vordering, heeft zij een voldoende spoedeisend belang bij een toewijzing van dit bedrag, dat haar te lang is onthouden. De terughoudendheid die gepast is in kort geding leidt tot afwijzing van het meerdere, met inbegrip van de wettelijke verpagingsrente (berekend tot heden) en van de wettelijke verhoging op grond van artikel 7:625 BW.
- 4.14 De inconveniëntentoeslag vormt ook een element van het al besproken onderdeel II van de vordering. Ook dit element is toewijsbaar, met dien verstande dat voor het gevorderde percentage (19%) binnen het beperkte kader van dit kort geding geen grondslag bestaat. De stichting zal worden veroordeeld het salaris te betalen, vermeerderd met het bedrag wegens de inconveniëntentoeslag zoals dit – afhankelijk van het werkelijke aantal relevante uren van eiseres – voor haar voortvloeit uit de AMS.
- 4.15 Onderdeel V van de vordering wordt afgewezen, nu dit onderdeel een doublure vormt naast (het toe te wijzen) onderdeel II.
- 4.16 De stichting is grotendeels in het ongelijk gesteld. Zij zal op deze grond worden veroordeeld in de kosten van dit kort geding. Daartoe behoort ook een bijdrage van € 2.500,- in de kosten van rechtsbijstand aan de zijde van eiseres.

- 4.17 Uitvoerbaarverklaring bij voorraad van de hierna te vermelden voorzieningen is niet nodig, nu tegen dit vonnis geen hoger beroep openstaat en het vonnis dus directe gelding heeft.

De beslissing in kort geding

- 5.1 De stichting wordt veroordeeld om eiseres uiterlijk op de vierde werkdag na de dagtekening van dit vonnis weder te werk te stellen in haar functie van medisch specialist (chirurg) en haar daarbij in de gelegenheid te stellen haar eigen werkzaamheden en bevoegdheden met alle daarbij behorende taken, verantwoordelijkheden en bevoegdheden op de gebruikelijke wijze uit te voeren, op straffe van verbeurte van een dwangsom van € 2.500,- voor iedere dag of gedeelte daarvan dat de stichting na betekening van dit vonnis in gebreke blijft aan deze veroordeling te voldoen, met dien verstande dat boven de som van € 250.000,- geen dwangsommen meer worden verbeurd.
- 5.2 De stichting wordt veroordeeld om binnen twee dagen na de dagtekening van dit vonnis aan eiseres te betalen de som van € 8.656,80 bruto per maand, te vermeerderen met de inconveniententoeslag ingevolge de AMS, als salaris c.a. voor iedere maand ingaande 1 november 2014 tot aan het moment waarop de arbeidsovereenkomst rechtsgeldig zal zijn geëindigd, vermeerderd met de tussentijdse verhogingen waarop eiseres op grond van de arbeidsovereenkomst en de daarop van toepassing zijnde cao en de AMS recht verkrijgt en tevens met de wettelijke rente vanaf het moment dat dit salaris betaalbaar had moeten worden gesteld.
- 5.3 De stichting wordt veroordeeld tot betaling aan eiseres van de som van € 8.656,80 bruto ter zake van achterstallig salaris over de maand oktober 2014, welk bedrag wordt vermeerderd met 5% wegens wettelijke verhoging (artikel 7:625 BW) en met de wettelijke rente, berekend over het tijdvak tussen het moment van opeisbaarheid en het moment van betaling.
- 5.4 De stichting wordt veroordeeld tot betaling van de som van € 30.000,- bruto als voorschot ter zake van achterstallige inconveniententoeslag, welke som wordt vermeerderd met de wettelijke rente, berekend over het tijdvak tussen de dagtekening van dit vonnis en het moment van betaling.
- 5.5 De kosten van het Scheidsgerecht, ten bedrage van € 4.276,70, komen ten laste van de stichting en worden verrekend met het door eiseres betaalde voorschot. Het restant van dit voorschot wordt aan eiseres terugbetaald. De stichting wordt veroordeeld het bedrag van € 4.276,70 te betalen aan eiseres. De stichting wordt tevens veroordeeld tot betaling van de som van € 2.500,- aan eiseres als bijdrage in de kosten van haar rechtsbijstand.

5.6 Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

Aldus vastgesteld te Utrecht en aan de partijen verzonden op 16 december 2014.